

komme og — ikke Arbejdsgiverne — men det Selskab, hvor den paagældende er forsikret. Jeg antager, at man i det store og hele maa komme bort fra det System, som — og deri er jeg enig med det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds (Dinesen) — ligger bag ved hele den hæsbælende Iver, hvis Tilstedeværelse de allerseneste Dage bære Vidnesbyrd om, og som gaar i Retning af at etablere ny Ulykkesforsikringsselskaber. Det er et meget usundt System, i alt Fald er det saa usundt, at jeg for mit Vedkommende vil gøre, hvad jeg kan, for at modvirke disse Bestræbelser. Jeg tror, vi bør komme ind paa en helt anden Ordning for dette Omraades Vedkommende. Dette skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa, men jeg er fuldkommen forvisset om, at naar vi faa en Lov med dette eller et lignende Indhold, ville de Stridigheder, der hidtil af og til have kunnet dukke op mellem de tilskadekomne og det paagældende Forsikringsselskab, ophøre af sig selv, fordi der ingen Ting er at strides om. Det eneste, Arbejdsgiver og Arbejder kunne komme til at strides om i Henhold til Loven, er Størrelsen af Dagpengene, og de ere opstillede saa nøje, at de skulle være $\frac{3}{5}$ af den tilskadekomnes Dagløn, dog ikke over 1 Kr. og ikke over 2 Kr. Det er det Spillerum, de have at komme overens om, og lad mig tilføje, at hvis de ikke blive enige, skal Forsikringsraadet afgøre det. Jeg ved ikke, hvorpaa det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds bygger den Hypotese, at det skulde blive en Krigslov og give Anledning til permanent Kamp. Det tror jeg nu aldeles ikke paa. Der er ikke hos en stor Del af de Arbejdsgivere, jeg har Kendskab til, Uvilje mod denne Lov. Der har været Ønsker oppe, og dem har jeg til Dels delt, om, at man kunde gaa til en noget større Forsikringssum og lade Arbejder og Arbejdsgiver hver med en Kvotadel tage Del i Udgifterne. Det Ønske har jeg i sin Tid delt, men jeg er tilstrækkelig Opportunist til at sætte Pæis paa endelig at komme til en Ordning paa dette Omraade. Jeg kan se bort fra det, jeg helst vil, naar jeg tror, jeg kan opnaa noget til Gavn for dem, Loven skulde gavne, og der er efter min Mening ikke Tvivl om, at det, Loven tilsigter, maa betragtes og vil blive betragtet, ogsaa fra Arbejdernes Side, selv fra dem, der nu ere forsikrede, som et meget væsentligt Fremskridt. Jeg har nok hørt i Gaar, det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Wulff) udtale, mærk-

værdig nok i samme Aandedræt, at det vilde blive til Skade og Tab for de Arbejdere, der nu ere forsikrede, og at det vilde medføre forøgede og utaaelige Byrder for Arbejdsgiverne. Men hvis der lægges en utaaelig Byrde paa Arbejdsgiverne ud over den, de allerede have ved den private Forsikring, hvor blive da Pengene af, naar Arbejderne lide Tab ved, at man kommer til den her tilsigtede Forsikringsform? Hvor gaa Pengene hen? Hvor vil det ærede Medlem have, at de skulle gaa hen? Jeg tror tværtimod, at naar dette Forslag er blevet til Lov, og man ordner sig paa en forstandig Maade med sine Forsikringsforhold, vil det hele let ordne sig. Naar man arbejder med Tusinde Mand, kan man blæse det hele et Stykke, saa er det lige saa fornuftigt ikke at forsikre, saa kan man være sin egen Assurandør, og det er maaske ogsaa det allerbilligste, men det vil være ganske overordentlig uklogt for de smaa Arbejdsgivere, der kun have 5, 10, 15 Mand, at undlade at forsikre, thi den Ulykke, der kan ramme her, vil kue en saadan Mand saa stærkt, at det vil være urimeligt, at han ikke sørger for at frigøre sig for sit Ansvar gennem en Forsikring. Men naar man ordner denne paa en forstandig Maade, er det min Tro, at det vil gaa akkurat modsat det, som det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds udtalte i Gaar. Der vil ikke komme nogen nævneværdig større Udgift for de Arbejdsgivere, der forud have assureret deres Arbejdere, men der vil paa den anden Side komme et betydeligt større og fyldigere Bidrag til de Arbejdere, der komme til Skade, og Forklaringen deraf ligger ganske simpelt deri, det er min Overbevisning, at den Forsikringsform, vi have haft hidtil, vil undergaa og maa fornuftigvis undergaa saadanne Forandringer, at der vil og kan spares et betydeligt Beløb, nemlig til hele den Hærskare af Agenter, eller hvad de nu hedde, som nu lever til Dels af Ulykkesforsikringen. De kunne overmaade let og bekvemt afskaffes. Naar Arbejdsgiverne slaa sig sammen og sige: herefter ordne vi os efter visse nærmere bestemte Regler, vi holde hverken Agenter, Kommissionærer eller nogen af den Slags, vi indrette os paa den Maade, at det ikke skal koste mere end de Beløb, der skulle udredes, saa skal det nok vise sig, at de Bespareser, der indvindes, skulle blive betydelige og skulle give sig til Kende deri, at Præmien, som de paagældende Arbejdsgivere komme til at betale, ikke i væsentlig Grad vil komme til at overstige det, der